

vist gaar min Sympathi i den Henseende i samme Retning som det ærede Medlems og det ærede Udvalgs; men det forekommer mig, at man ikke ganske kan se bort fra, at der er forskjellige tilbøielighedsmodstaaende Hensyn at tage i denne Sag. Paa den ene Side staar ganske sikkert Hensynet til Passagerernes Liv og Sikkerhed; men paa den anden Side staar Hensynet til Rhederierne, og jeg tror heller ikke, at man maa gaa for vidt i de Fordringer, som man stiller til Rhederierne. Jeg erkjender, at jo mere man kan gaa frem i Retning af at tilvejebringe billige Redningsapparater, jo mere vil man ogsaa kunne stærpe Fordringerne overfor Rhederierne, og det var jo vel muligt, at der i den nærmeste Fremtid kunde komme til at foreligge Oplysninger af en saadan Betslaffenhed, at ogsaa jeg vilde kunne finde det at være uden Betænkelighed at gaa noget videre i Fordringerne, end sket er i Lovforslaget. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til det ærede Folkething. Jeg beklager, at det ikke lykkedes at føre det til Ende i forrige Samling, men jeg tror, at det vilde være meget uheldigt og vistnok paa mange Maader vække Misforstaaelse, hvis Lovforslaget ikke skulde kunne faae en heldigere Skæbne denne Gang, end det fik i forrige Samling.

Sable: Den høitærede Minister endte sit Foredrag med at sige, at det vilde være beklageligt, om dette Lovforslag nu skulde faae en lignende Skæbne som den, det fik i forrige Samling. Jeg vil kun gjenkalde i Erindringen, at jeg i mit første Foredrag netop tilloob mig at fremhæve, at hvis den høitærede Minister den Gang havde anstillet de Underfølgelser, som findes omtalte i Bemærkningerne til Lovforslaget Sp. 1094, vilde dette Lovforslag være blevet færdig i forrige Samling. Det er altsaa ikke Folkethingets, men derimod den høitærede Ministers egen Skyld, at dette Forslag ikke blev vedtaget den Gang. Det var kun dette, jeg vilde slaa fast som sikkert. — Den høitærede Minister og det ærede Medlem for Randets (S. Nee) sagde, at jeg havde brugt Udtrykket „ubruegelig," men jeg evindrer ikke, at jeg har brugt dette Ord. Der er en uhyre Forskjel paa at sige, at Noget er ubrugeligt, og at der er givet det en Form, som Folket ikke kan bruge; derimellem er der et stort Spring. Der kan være Noget, som er taaleligt, og som man kan finde sig i, og saaledes var den Form -- her er Formen ikke noget Urigtigt -- hvori Ministeriet havde forelagt denne Lov i forrige Samling, muligvis ikke aldeles

ubruegelig; men den var et Vidnesbyrd om, at man i Ministeriet har en Maade at affatte Lovene paa, som lidet tager Hensyn til, hvorledes de skulde bruges ude i Livet. Det er dette, jeg vil fastholde. Der er dog en uhyre Forskjel paa Tilfyn med den Dampkraft, som bruges rundt omkring i Landet, hvilken med hver Dag stiger, og paa Tilfyn med den Dampkraft, som bruges i Jernbanelokomotiver og Dampskibe. Man overlader der Hundreder og Tusinder af Menneskeliv til Raalideligheden af Tilfyn med denne Dampkraft, og alle disse Mennesker gaa ombord i Dampskibene og træde op i Jernbanevognene i den Tro, at der gives Sikkerhedsmidler imod Faren. Der er, som sagt, en uhyre Forskjel paa Tilfyn med saadanne Dampskjeder og paa Tilfyn med en Dampskjedel, der bruges i et Branderi, hvor 7 a 8 Mennesker daglig ere til Stede. Dette er den ene Side af Sagen; den anden Side er den, at naar vi ere komne ind paa et Lovgivningsømsme om Tilfyn med Dampskibe, er der noget Andet og Mere at tage Hensyn til end Dampskjedelen. Der fordres meget Mere, for at dette Lovgivningsømsme skal være fyldestgjort, og jeg har ogsaa overfor den høitærede Minister omtalt flere Punkter, som ikke kom med forrige Gang, fordi man ikke vilde gaa saa vidt, men som man, naar man sammenholder denne Lov med, hvad der gjælder andre Steder, ogsaa burde tage med, naar man vilde fyldestgjøre dette Lovgivningsømsme. Jeg vil blot nævne den Omstændighed, at mange Menneskers Liv og Lemmer saavel her i Kjøbenhavn som i Korsør ofte, naar man gaar ombord paa Dampskibene, er udsat for Fare ved den Maade, hvorpaa Broen er lagt fra Land over paa Dampskibet. Skulde der ikke være Tilfyn hermed? Jo visstelig; Bestemmelser med Hensyn hertil burde ogsaa have været tagne med i Loven. Naar den ærede Minister siger, at han ikke har havt nogen Opfordring til at gjøre det, da dette ikke ligger under Justitsministeriet, bebrejder jeg det høie Ministerium den Mangel paa Samvirken inellem de forskjellige Kræfter, hvorefter det bestaar, som viser sig ved, at det ikke gjør en saadan Sag færdig, før den kommer ind for Lovgivningsmagten. Justitsministeriet burde i Samlag med de andre vedkommende Ministerier have taget alle Punkter under Overveielse; men dette er ikke sket. Hvis den ærede Minister havde faaet sin Lov ud, hvis Folkethinget ikke havde gjort sin Pligt i Lovgivningsarbeidet, og gjort Ministeriet opmærksomt paa de mange Mangler, der vare ved dets Lovforslag, var den jo netop kommen ud, uden at den ærede Minister var bleven opfordret